

[Wilhelm]

kom og blandede sig og sagde, at det ville være ekspropriation. Det var jo også, går jeg ud fra, de radikales og hr. Dræbyes begrundelse for at stemme imod deres overbevisning, da de nedstemte VS' ændringsforslag ved andenbehandlingen.

Så kommer hr. Dræbye og siger, at det vil han alligevel hellere have end det, vi nu foreslår, og som vi er tvunget til at foreslå som den eneste foreliggende løsning, efter at lovkontoret har blandet sig. Det er den eneste løsning, som de accepterer, som hr. Dræbye ikke vil have sin gamle undskyldning over for, og som socialdemokratiet og regeringen ikke vil have deres undskyldning over for, nemlig den løsning, der består i, at disse huslejevorføjelser bortfalder. Det er jo ikke ensbetydende med, at man ikke senere kan lave en bestemmelse om, at der så skal indbetales et beløb til en byfornyelsesfond, men det er ensbetydende med, at ejerne ikke får nogen som helst berettiget eller uberettiget forventning om at kunne kapitalisere den offentlige støtte.

Jeg synes, det er en utrolig selvafklædning, de radikale – og for den sags skyld også socialdemokratiet; det har bare helt undladt at gå ind på problematikken – her opviser. Man ville ikke støtte det, som man egentlig nu går ind for, og det ville man ikke, fordi det ikke lod sig gøre, og når så det eneste mulige alternativ foreligger, siger man, at det vil man heller ikke støtte, for det er jo lidt for dårligt i forhold til det, man hellere ville have støttet, men som man ikke kunne gå ind for, fordi det ikke kunne lade sig gøre.

Hr. Dræbye stiller i udsigt, at dette skal tages op ved revisionen i 1982–83, og det er da også et perspektiv, vi har med i billedet. Jeg mener, at det sikreste var, at man fik det gjort nu, og jeg synes, det er beklageligt, eftersom der torsdag aften i boligudvalget var enighed – i hvert fald mellem socialdemokratiet, de radikale, SF og VS – om, at dette burde man gøre. Det eneste var, at de andre to små forligspartier i denne sag ikke var til stede og derfor ikke kunne spørges, og så turde man ikke gå ind på at aftale ændringsforslag om ting, som man i øvrigt syntes var rigtige. Havde det kunnet klares i bemærkningerne, ville man have gjort det, men det fandt man ud af at det ikke kunne, altså gør man det ikke.

Jeg er ikke den, der skal forsøge at umuliggøre, at dette klares ved en lovrevision i 1982–83, og derfor vil jeg ikke drømme om at sige – hvad man ellers kunne være fristet til – at det, som aftalepartierne nu vedtager ved at nedstemme VS' og SFs ændringsforslag på dette punkt, faktisk skaber en kedelig situation, hvor lovkontoret kan komme farenende med sine besynderlige udlægninger, når vi skal til at revidere i 1982–83.

Jeg vil også tilføje: af samme grund, for ikke at lægge os i vejen for noget som helst, har vi meget omhyggeligt i bemærkningerne til det ændringsforslag, som hr. Dræbye ikke kan lide, selv om det er det eneste mulige i øjeblikket, skrevet, at vedtagelse af dette forslag ville sikre, at spørgsmålet om denne huslejeandels anvendelse i det mindste står åbent til lovrevisionen i 1982–83. Vi har med velberåd hu ikke skrevet, at kun gennem vedtagelsen af dette forslag bliver det sikret, men jeg synes, at hvis der skulle være bare en smule hold i hr. Dræbyes forsøg på at udsætte dette til 1982–83, burde han i hvert fald sikre sig en erklæring fra boligministeren og socialdemokratiet, fra regeringen, om, at regeringen og socialdemokratiet deler den opfattelse, at dette problem med kapitalisering af offentlige midler ikke er hensigten, men at det bør løses, og at det senest må løses ved revisionen 1982–83.

(Kort bemærkning).

Dræbye (RV):

Jeg skal lige sige til hr. Wilhelms sidste bemærkning, at denne efterlysning under alle omstændigheder ville være faldet i anden omgang, så her kan hr. Wilhelm i hvert fald være rolig. Det ville ske.

Men i øvrigt skal jeg bare meget kort sige, at hr. Wilhelm tillægger mig et udsagn i min første bemærkning, som ikke er korrekt. Jeg har overhovedet ikke udtalt mig om, hvilket alternativ der er til det af hr. Wilhelm stillede forslag; jeg har alene peget på de uheldige konsekvenser, som eksisterer, og som hr. Wilhelm jo heller ikke benægter eller går ind i en diskussion af, nemlig at hvis man vedtager det af hr. Wilhelm stillede forslag, kommer man i en situation, hvor man helt ude af trit med, hvad der måtte være lejnieveuet på det pågældende tidspunkt, kræver en nedsættelse af huslejen for netop disse